

todes, tècniques i estratègies per fer la feina pràctica de formació de la millor manera possible...

Utopia?... Possiblement... Però és el camí més realista per abordar veritablement les qüestions relatives a l'educació d'aquestes persones. Si és que volem fer-ho. I, si no volem, ja podem continuar actuant com fins ara: les Ciències de l'Educació, com és habitual, poden ser utilitzades com una de les grans coartades d'una societat que no vol afrontar la solució dels seus veritables problemes. Que ningú després, però, no es lamenti de les conseqüències de no haver actuat en la perspectiva que reclamen el sentit comú i el progrés de la Història. I, si us plau, que es deixi d'utilitzar, en aquest útil i necessari àmbit educatiu, la filosofia d'un cruel *fem i farem* que ja ningú no soporta ni a ningú no enganya.

Sebas Parra
Mestre d'adults

NOTES

- (1) HANNOUN, H. (1992). *Els ghettos de l'escola. Per una educació intercultural*, Eumo Editorial, Vic; i JULIANO, D. (1993). *Educación intercultural. Escuela y minorías étnicas*, Eudema, SA, Madrid.
 (2) CARBONELL, F. (1992). *Educación intercultural: actitudes básicas*, SERGI-GRAMC -no publicat.
 (3) L'ICE de la UdG, SERGI-GRAMC, Càrites i l'Escola Samba Kubally de Santa Coloma de Farners, els programes d'educació sanitària dirigits a dones africanes de Salt i Olot o l'Escola d'Estiu sobre Interculturalitat de Girona són alguns exemples representatius.

(4) COMISSIÓ D'ASSOCIACIONS I ONG DE LES COMARQUES DE GIRONA (1992). *Informe de Girona: cinquanta propostes sobre immigració*, Centre UNESCO de Catalunya, Barcelona. Hi ha una altra edició català-castellà-francès-anglès publicada (setembre de 1993) amb el suport del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya.
 (5) Ens referim a l'Escola Samba Kubally, de l'assemblea local dels GRAMC de Santa Coloma de Farners.

La formació dels professionals i voluntaris

En l'estat de la qüestió abans esmentat, hi ocupa un lloc d'efervescent relleu i importància la formació dels professionals i voluntaris que treballen amb minories ètniques, treballadors estrangers i les seves famílies.

Ja fa uns quants anys que Girona és en aquest sentit l'escenari on es realitzen les Escoles d'Estiu sobre Interculturalitat, organitzades des de la Fundació SER.GI i conjuntament amb el Programa TRAMA. L'origen

d'aquesta escola, que arribarà amb aquest any tot just encetat a la seva cinquena edició, vingué marcat pel desig i la voluntat d'una bona colla de professionals de:

- possibilitar una formació específica sobre temàtiques molt concretes, amb la intenció de suplir així les insuficiències formatives amb què es trobaven aquests professionals; els espais de formació amplis i generals no possibilitaven una resposta adequada a aquesta demanda;

- facilitar el coneixement i l'intercanvi d'experiències i models d'intervenció que en el camp de la formació i l'acollida envers aquests col·lectius s'estaven duent a terme tant aquí com en altres llocs més allunyats de la nostra geografia;

- facilitar l'elaboració de models d'actuació tan adequats com sigui possible a la nostra realitat i a una proposta d'educació que té la fita posada en la construcció d'una societat intercultural.

La dificultat per complir aquests objectius tan amplis en un espai tan acotat, quatre dies de formació d'informació, era evident. Per això des de la mateixa comissió organitzadora i, fent ressò de la demanda dels mateixos participants en aquesta experiència, es plantejà des del primer moment la voluntat per consolidar durant la resta de l'any espais de formació, de debat i d'intercanvi, seminaris i grups d'estudi que donessin continuïtat a una bona colla d'interessos manifestats.

Momodou, les dificultats per sobreviure.

Em dic Momodou Kolley i sóc gambià.

Vaig venir a Espanya l'any 1990. La meua professió era la de la fusteria aplicada a la construcció. Parlo anglès i francès.

Des de 1990 no he tingut sort per trobar feina excepte la de tallar bruc al bosc i vendre'l a les fàbriques.

Des del 90 he buscat feina a tot arreu, des de Figueres fins a Pineda. No he trobat res. Només promeses.

Altres fàbriques m'han demanat de portar documents i fotos, però quan els presento tot el que demanen no me'ls accepten.

En altres fàbriques, si quan t'ofereixen feina demanes contracte i seguretat social, et rebutgen automàticament, i una persona no pot treballar en aquestes condicions.

He fet un esforç per anar a l'escola de jardineria de Girona, i ara ja tinc el diploma. Em deien que em seria més fàcil trobar feina, però fins ara res de res.

Per la impossibilitat de trobar feina, necessito tallar bruc per poder tenir diners per a les meves despeses. Cada mes procuro fer un viatge de 600 feixos que me'ls paguen a 70 pessetes. Si en trec 10.000 per pagar la part que em toca del lloguer, 5.000 per l'aigua i 3.000 per la llum, a més de canviar el butà cada setmana, ja podeu comptar el que em queda per menjar. Trobar pisos més barats és

My name is Momodou Kolley. I am a Gambian residing in Santa Coloma de Farners Spain. I came here in Spain in 1990. My profession is carpentry and joinery. I speak English and French. Since 1990 I was unfortunately to get job except cutting bruc in the bush and sell them to factories. Since 90 I was looking everywhere for job from Figueras to Pineda I didn't get except promises. So because of impossibilities to get job, I depend on cutting bruc so as to get money to pay my house rent and clothing. Others factories did ask me papers and photos when I present them they just reject them. I did all my level best going to school of gardening in Girona so as if I get a diploma it would be easier for me to get a job.

Cal però, que projectes d'aquests tipus es realitzin amb l'estabilitat i el recolzament necessaris que en permetin la continuïtat.

Amb el treball realitzat fins ara, des d'aquesta i des de moltes altres instàncies i institucions, s'ha donat una àmplia resposta a la demanda d'informacions (1), informacions que donessin llum tant a aspectes culturals com antropològics, socials, demogràfics, o lingüístics dels col·lectius d'immigrants, procedents de l'altre costat del Mediterrani principalment, i de les minories culturals presents entre nosaltres.

Però tot i això, resta la sensació que l'amplitud de la qüestió va molt més enllà de tenir uns «coneixements sobre...» o de l'acumulació d'informació, i que calen també actuacions en altres sentits tant o més importants.

Tant si partim del projecte de les Escoles d'Estiu sobre Interculturalitat, com si ho fem a partir d'altres activitats de menys envergadura, la reflexió ens porta a posar damunt la taula l'etern i tan discutit tema de les actituds i, a valorar la seva incidència en el camp formatiu on, si bé ja en espais monoculturals ha ocupat un lloc important en els plantejaments i consideracions de mestres i pedagogs, en situacions multiculturals pren, si és possible, encara més relleu.

Com afavorir unes actituds positives davant del fet multicultural? Com fer-ho perquè aquestes no siguin exclusives d'aquelles persones

que hi estan directament implicades? Quins tipus de projectes i accions ens poden aproximar més a aquesta altra cara de la moneda?

La vivència personal, la participació directa en activitats que promoguin i facilitin la relació interpersonal entre membres de diverses cultures i col·lectius i que evitin el creixement de pors infundades i recels, aproximacions vers la diversitat des de la confiança, són punts que des de l'exclusivitat informativa és difícil d'entrar-hi.

És també en aquest sentit més lligat a la conformació de plantejaments personals, al sentiment i la sensibilitat, que veiem amb interès potenciar projectes de formació que permetin als professionals establir lligams directes amb els propis països d'origen dels immigrants amb els quals estem treballant, que permetin a aquests professionals d'aquí veure i sentir en la pròpia pell la vida quotidiana i la situació d'aquests països que, a través de dades i de teoria queden tan llunyans, i que ens fan llunyanes també les persones que n'han emigrat.

Silvia Aznar
Pedagoga social

(1) El nombre de cursos, curssets, jornades, seminaris, conferències, xerrades i simposis sobre temes d'immigració i interculturalitat és elevadíssim, com també ho és el nombre de raons que podríem trobar per aquesta efervescència.